

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem v právní věci žalobkyně **J.O.**, zastoupené JUDr. Robertem Lososem, advokátem se sídlem Plzeň, náměstí Republiky 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2011, č.j. DSH/2987/11,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2011, č.j. DSH/2987/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Tachov (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 7.2.2011, č.j. 4349/2010-ODSH-23 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobkyně je vinna „a) tím, že dne 13.4.2010 v 17.00 hodin řídila, na silnici II. třídy č. 198, ve směru jízdy od obce Přimda na obec Nová Ves v katastru obce Třemešné, okr. Tachov, osobní motorové vozidlo tov. značky BMW 330, reg. značky X vlastníka : A.V. Zde v km 83,048 nepřizpůsobila rychlost jízdy svým schopnostem a dopravně technickému stavu komunikace, po projetí mírné levotočivé zatáčky nezvládla řízení vozidla, s vozidlem vyjela do pravého silničního příkopu, kde narazila do betonového tělesa vjezdu na pole. Vozidlo bylo nárazem odhozeno zpět na

komunikaci, kde zůstalo stát. na místo dopravní nehody se vrátila svým vozidlem zn. MERCEDES a zde přítomným policistům Policie ČR přiznala způsobení dopravní nehody. Tedy způsobila dopravní nehodu se škodou na majetku. b) tím, že dne 13. 4. 2010 řídila, na silnici II. třídy č. 198, ve směru jízdy od obce Nová Ves na obec Přimda, okr. Tachov, své osobní motorové vozidlo tov. značky MERCEDES, reg. značky X. Zde v km 83,048, kde v 17.00 hodin havarovala s vozidlem zn. BMW reg. značky X přiznala, zde přítomné hlídce Policii ČR, obvodní oddělení Bor u Tachova, způsobení dopravní nehody vozidla zn. BMW a přiznala požití alkoholu. Po příjezdu hlídky dopravního inspektorátu - dopravní nehody Tachov, byla vyzvána k provedení dechové zkoušky, které se odmítla podrobit. Tedy řídila motorové vozidlo a na výzvu Policie ČR se odmítla podrobit dechové zkoušce a to po vlastním přiznání, že před jízdou požíla alkoholický nápoj. Při dopravní nehodě utrpěla řidička O. tržně zhmožděnou ránu ve tvaru „L“ na kořeni nosu v délce 1 cm. Požití alkoholu v souvislosti s dopravní nehodou nelze vyloučit ani potvrdit, protože obviněná místo dopravní nehody opustila a zpět se vrátila v jiném motorové vozidle. Technická závada nebyla uplatněna ani nebyla zjištěna. V důsledku dopravní nehody vznikla na vozidle zn. BMW škoda ve výši cca. 150.000 Kč a na silničním příkopu a tělesu vjezdu na pole škoda ve výši cca. 5.000 Kč ke škodě SÚS Stříbro, IČO: 00076520. Tím obviněná řidička výše uvedených motorových vozidel O.. porušila ustanovení § 5 odst. 1 písm. f), § 18 odst. 1) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a tím spáchala přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. d), § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což se jí ukládá : podle ustanovení § 22 odst. 4) zák. o přestupcích a) pokuta ve výši 25.000 Kč, která je splatná do 15ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí přiloženou složenkou na účet MěÚ Tachov. b) zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12ti měsíců se započtením ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 79 odst. 1) zákona o přestupcích a prováděcí vyhlášky MV ČR č. 231/1996 Sb., § 1 odst. 1) se jmenované ukládá uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč, které je povinna zaplatit složenkou na účet Městského úřadu Tachov uvedený v zápatí rozhodnutí, do 15ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“.

Žalobkyně žalobu odůvodnila dvěma žalobními body.

V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že žalovaný shodně jako prvoinstanční orgán při hodnocení důkazů k výroku o vině ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, vyšel především z výpovědi členů hlídky DI PČR Tachov J. a S., jakož i příslušníka OO PČR Bor u Tachova J. D. Oproti výpovědím policistů staví údajně diametrálně odlišnou výpověď svědka V., který podporuje výpověď žalobkyně. K tomu je třeba uvést, že policista J.D. podle své výpovědi nebyl přítomen jednání hlídky DI PČR se žalobkyní a po příjezdu této hlídky se o jejich postup nezajímal, neboť s kolegou řídil provoz. Skutkový děj je proto podáván ve dvou odlišných verzích, z nichž verzi žalobkyně podporuje svědectví M.V. a proti tomu slojí svědectví dvou dopravních policistů J.a S. Žalobkyně konstatovala, že zásadně nesouhlasí s tím, jak se žalovaný i prvoinstanční orgán vypořádali s jejími námitkami a pochybnostmi o postupu dopravní policie nejen na místě dopravní nehody, ale zejména pak v listinách, které byly v řízení provedeny k listinným důkazům. Žalovaný veškeré tyto námitky žalobkyně odmítl s poukazem, že je pouze na rozhodnutí policisty, zda zadrží řidičský průkaz či nikoli a rozhodnutí policisty o zákazu další

jízdy nemusí být nutně spojeno se zadržením řidičského průkazu. Žalobkyně dále uvedla, že nikdy nezpochybovala oprávnění podle § 118b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ani fakt, že policista může za určitých zákonem upravených podmínek zakázat řidiči další jízdu. Žalobkyně však v průběhu celého řízení na podporu věrohodnosti své obrany poukazuje na nelogičnost postupu hlídky DI PČR, zejména policisty J., která vzbuzuje pochybnosti o oprávněnosti jeho postupu a věrohodnosti jeho tvrzení. Jak žalobkyně, tak svědek Jiroušek se shodují na faktu, že žalobkyně se měla přiznat k požití alkoholu před jízdou. Vysvětlení svědka J., že tato skutečnost pro něj není dostatečná, aby zadržel řidičský průkaz, neobstojí. Jak tvrdí žalovaný, že výzva k provedení dechové zkoušky je standardním úkonem v rámci silničních kontrol, pak standardním úkonem dopravního policisty při přiznání řidiče o požití alkoholu před jízdou je zadržení řidičského průkazu. Pochybnosti budí zejména fakt, že policista J. po přiznání řidičky a údajném odmítnutí dechové zkoušky nezadržel řidičský průkaz, ale údajně ústně řidičce ještě před jejím odvozem do nemocnice zakázal další jízdu, což pak na služebně promítl do úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů, který následně podepsal bez uvedení osoby, která by provedla hodnocení a kontrolu. Žalobkyně uvedla, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že tento úřední záznam není důkazem, je listinným důkazem a také proto se prvoinstanční orgán na obsah tohoto úředního záznamu při svědecké výpovědi policisty J. dotazoval. Tyto rozpory v úkonech člena hlídky DI PČR J. nasvědčují věrohodnosti výpovědi žalobkyně a svědka V. Svědek J. dostatečně a logicky nevysvětlil, proč po přiznání řidičky a odmítnutí dechové zkoušky nezadržel řidičský průkaz a nepožádal o odběr krve řidičky v nemocnici. Je nesporné, že policista po odjezdu z místa dopravní nehody sepsal protokol o dopravní nehodě, kde konstatoval údajné odmítnutí dechové zkoušky řidičkou a poté zpracoval úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholu, kde zakázal další jízdu. Jednalo se zcela zřejmě o formální úkon, kterým mohl policista krýt své pochybení, kdy na místě dopravní nehody neprovedl z již nezjištěného důvodu dechovou zkoušku, nezadržel řidičský průkaz a nechal odvést řidičku do nemocnice bez dalšího opatření (zajištění odběru krve). Žalobkyně v závěru žaloby uvedla, že napadené rozhodnutí je zmatečné při hodnocení provedených důkazů a proto nepřezkoumatelné.

Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5 uvádí, že zástupce žalobkyně neuvedl žádné návrhy a námítky v průběhu ústního jednání, se kterými by se měl prvoinstanční orgán vypořádat v napadeném rozhodnutí, ač byl řádně poučen. K tomu je třeba uvést, že při ústním jednání 2.7.2011 bylo sice pokračováno v řízení pro podezření ze spáchání obou přestupků podle § 22 odst. 1 písm. 1) a d) zákona o přestupcích, ale obsah protokolu o ústním jednání se vztahuje pouze již na pominutý přestupek o nedovolené opuštění místa dopravní nehody. K podezření ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích se žádné dokazování neprovádělo, a ač byl zmocněnec žalobkyně poučen mimo jiné o právu podle § 36 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neumožnil mu prvoinstanční orgán vyjádřit v řízení své stanovisko a činil případné důkazní návrhy. Již jen tímto pochybením zatížil prvoinstanční orgán rozhodnutí nepřezkoumatelností, stejně tak jako žalovaný, který toto rozhodnutí potvrdil.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že výpovědi policistů J. a S. se co do popisu jednání s žalobkyní shodují. Prvoinstanční orgán ohledně tohoto přestupku zjistil skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti. Svědek V. před prvoinstančním orgánem nevypovídal to, co by mohl skutečně sám svými smysly vnímat, ale reprodukoval to, co mu již před tím popisovala žalobkyně. Oproti svědkům policistům není svědek V. zcela věrohodným svědkem. Jeho výpověď je v podstatě zprostředkovaným tvrzením žalobkyně. Žalovaný dále uvedl, že zadržení řidičského průkazu je za splnění zákonných podmínek oprávněním policistů, stejně tak zákaz další jízdy. Žalobkyně se svými námitkami snažila zpochybnit práci a postup policistů a v konečném důsledku jakoby žalobkyně požadovala razantnější přístup policistů k její osobě. Žalobkyně sice policistovi uvedla, že měla požívat se svým přítelem před jízdou alkoholické nápoje, avšak toto tvrzení nebylo podepřeno žádným výstupem z měřicího přístroje či vyšetření, neboť samotnou dechovou zkoušku žalobkyně odmítla, tedy policisté neměli žádný objektivně doložený doklad o tom, že by žalobkyně řídila motorové vozidlo pod vlivem alkoholu (do správního řízení o zadržení řidičského průkazu je třeba mít k dispozici např. výtisky z analyzátoru alkoholu v dechu či protokol o lékařském vyšetření). Žalobkyně sice brojí proti tomu, že ani po odmítnutí dechové zkoušky jí nebyl zadržen řidičský průkaz, ale je třeba opakovaně uvést, že šlo o oprávnění policistů a pokud by byl žalobkyni zadržen řidičský průkaz, pak by následně po dobu přestupkového řízení (do doby, kdy bylo rozhodnuto v meritu věci) nemohla řídit motorová vozidla. Policisté také kromě zadržení řidičského průkazu mohou zabránit řidiči v jízdě, a to odstavením vozidla a použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla. Také je to oprávnění policistů, nikoli povinnost při splnění zákonných podmínek podle § 118a zákona o silničním provozu. Zakázání další jízdy podle § 124 odst. 9 zákona o silničním provozu je nástrojem policistů při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, a to na nezbytně nutnou dobu v případě, že to vyžaduje veřejný zájem. Což v případě žalobkyně mohlo být splněno, zde záleželo na policistech. Žalobkyně nebyla vyzvána k provedení lékařského vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Ke zjištění ovlivnění řidiče alkoholem postačuje (kromě výjimečných případů, kdy jsou pochybnosti o naměřených hodnotách, funkčnosti přístroje, nesouhlasu vyzvaného řidiče či podezření ze spáchání přečinu) provedení dechové zkoušky. Tuto ale žalobkyně odmítla. Žalovaný dále uvedl, že úřední záznam pojal jako podklad, neboť nebyla žalobkyně s jeho obsahem po sepsání seznámena a nepodepsala jej (oproti oznámení o přestupku, kam se řidič může vyjádřit a podepsat jej). Žalovaný ani prvoinstanční orgán nevyhodnotili výpovědi policistů jako pochybné, ale naopak, jako takovou označili výpověď pana V. Žalovaný dále konstatoval, k námitce žalobkyně o tom, že sepsání protokolu o dopravní nehodě a úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholu bylo pouze formalitou ze strany policisty, kdy chtěl krýt své pochybnosti, že neprovedl na místě dechovou zkoušku, nezadržel řidičský průkaz a žalobkyni nechal odvést do nemocnice bez nařízení odběru krve, že toto konstatování žalobkyně (krytí práce policisty) je pouze jejím ničím nepodloženým tvrzením. Dechová zkouška nebyla provedena, neboť ji i po poučení o důsledcích odmítnutí žalobkyně odmítla. Zadržení řidičského průkazu je oprávněním policisty. Do nemocnice byla žalobkyně převezena, neboť utrpěla lehké zranění (měla oděrky v obličeji) a bylo třeba ji ošetřit (to žalobkyně odmítala, stejně jako odvoz do nemocnice). Z nemocnice následně o vlastní vůli odešla (nezůstala po dobu potřebné hospitalizace). Výzva k podrobení lékařskému vyšetření nebyla ze strany policistů vznesena.

Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se prokazováním spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona žalobkyní řádně zabýval. Věc spáchání tohoto přestupku byla projednávána společně s druhým přestupkem, kterým byla žalobkyně uznána vinnou (podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona). Po zrušení původního rozhodnutí prvoinstančního orgánu a vrácení k novému projednání bylo prvoinstančním orgánem nařízeno ústní jednání, kam se dostavil právní zástupce žalobkyně, který byl poučen, seznámen se spisovou dokumentací a předmětem obvinění. Právní zástupce odpověděl na dotazy správního orgánu. Dále neměl, co by k celé věci mohl uvést. Protokol jako správný a shodný s jeho tvrzením podepsal. Přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona se prvoinstanční orgán zabýval a k tomuto vypovídali i předvolaní svědci - policisté D., J. a S. Žalovaný v původním rozhodnutí o odvolání ze dne 8.12.2010 uvedl, že má tento přestupek za prokázaný a skutkový stav o tomto jednání žalobkyně má bez pochybností za zjištěný a tento svůj názor zopakoval v napadeném rozhodnutí. K přestupku se žalobkyně i právní zástupce vyjádřili, nebyli poškozeni na procesních právech a mohli činit návrhy na dokazování, kdy jim bylo vyhověno.

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodným první žalobní bod.

Soud se předně neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že je napadené rozhodnutí „zmatečné při hodnocení provedených důkazů a proto nepřezkoumatelné“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „jak správní orgán I. instance, tak v původním rozhodnutí o odvolání, bylo řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodněno, proč byla brána výpověď svědka V. pouze omezeně - tento svědek nebyl přítomen šetření dopravní nehody policisty a učiněné výzvě k podrobení se vyšetření ke zjištění ovlivnění odvolatelky alkoholem. Veškeré informace, které podal před správním orgánem I. instance, měl od samotné odvolatelky. Ta mu sdělila, že nebyla k dechové zkoušce vyzvána a že se této tedy nepodrobovala. Také jí byl prý proveden odběr krve na alkohol v nemocnici a čekala na výsledky. Svědek V. vypověděl, že na místě dopravní nehody se pohybovali dva policisté (jednoho zná - policista D. z Boru) a byl zde sanitní vůz s odvolatelkou. V době, kdy dorazil na místo nehody a než odjela sanita s odvolatelkou do nemocnice, policisté s odvolatelkou prý nehovořili. Veškerá výpověď svědka V. tak stojí (co do relevantních informací ohledně výzvy) na tvrzení odvolatelky, tedy co mu sama řekla. Svědek V. nebyl přímým svědkem šetření nehody a protiprávního jednání odvolatelky po dopravní nehodě. Na daném místě se objevil v době, kdy policisté z DI Tachov výzvu k dechové zkoušce učinili. Svědek V. tedy nemohl vypovídat o situaci, kterou subjektivně nevnímal. Sám uvedl, že mu to takto podala odvolatelka. Naproti tomu policista D. byl přítomen na místě dopravní nehody jako první a policisté J. a S. byli přítomni šetření dopravní nehody následně. Policisté z Boru neměli analyzátor dechu, ten měli k dispozici policisté z Tachova. Výpovědi policistů se v základních rysech shodují. Odvolatelka sama

policistovi J. (Dl Tachov) sdělila, že dechová zkouška bude pozitivní, neboť alkohol požíla a dál nevěděla, zda se této podrobit. Policista jí seznámil s právními následky nepodrobení se zkoušce. Na to reagovala odvolatelka, že nechce přidělovat problémy a že se zkoušce nepodrobí. Policista J. byl velitelem hlídky a při jeho výzvě dané odvolatelce, zda se podrobí dechové zkoušce, byl přítomen policista S. . S řidičkou policista S. nekomunikoval, pouze policista J. I přes dvojí výzvu a poučení o následcích policistou J. se odvolatelka nepodrobila dechové zkoušce na přítomnost alkoholu s tím odůvodněním, že je to zbytečné, neboť před jízdou s havarovaným vozidlem se svým přítelem požívala alkohol. Proto má odvolací správní orgán pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědka p. V. To lze podložit i ověřenou skutečností, že kromě policisty D. (který neměl analyzátor dechu, aby provedl zkoušku sám) s odvolatelkou jednali policisté z Tachova – J. a S. V tomto bodě se diametrálně výpověď p. V. liší od výpovědi tří policistů. Nad to odvolací správní orgán uvádí, že výzva k provedení dechové zkoušky je nyní standardním úkonem v rámci silničních kontrol a vyšetřování dopravních nehod“. Žalovaný dále uvedl, že „dále odvolatelka opětovně napadá, že jí nebyl zadržen řidičský průkaz ze strany policistů, ač zde vzniklo podezření, že odvolatelka řídila pod vlivem alkoholu. A další jízda byla odvolatelce zakázána. Nelze vyloučit, že nebyla odvolatelka vyzvána k dechové zkoušce. Aby policisté zakryli nedostatky ve své činnosti, odvolatelka namítá, že do protokolu o dopravní nehodě po zákroku dodatečně uvedli, že odvolatelka odmítla dechovou zkoušku a z formálního hlediska sepsali úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů (ač v tu dobu byla odvolatelka ve voze rychlé záchranné služby nebo v nemocnici na ošetření). K tomuto bodu odvolání se odvolací správní orgán vyjádřil již v původním rozhodnutí o odvolání č.j. DSH/11850/10 ze dne 8.12.2010. Policisté při splnění zákonných podmínek mohou, ale nemusí zadržet řidičský průkaz. Jde o jejich oprávnění. Není zde uvedeno, že má policista povinnost, nebo že musí nebo že se řidičský průkaz zadrží apod. V ust. § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu je uvedeno, že je policista oprávněn z důvodů uvedených v ust. § 118a odst. 1 písm. a) až h) zadržet řidičský průkaz. Jde toliko o pravomoc zákonem určených osob (pravomoc policistů tak činit v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích) a současně je dána policistům možnost úvahy, zda je za daných podmínek zadržení řidičského průkazu vždy efektivním a potřebným nástrojem. Tvrzení, které v tomto bodu odvolání p. O. uvádí a týká se „dodatečného zápisu odmítnutí dechové zkoušky ze strany odvolatelky policisty do protokolu o nehodě v silničním provozu a sepsání úředního záznamu“, však o nic neopírá - pouze o domněnku „rozporných aktivit policistů“ a ani ze spisové dokumentace toto nevyplývá a jde spíše o snahu zpochybnit práci policistů na místě. Policista může zakázat další jízdu řidiči vozidlem a policista může zadržet řidičský průkaz. Jedno není podmínkou pro druhé. Tuto část odvolací správní orgán uzavírá tím, že řízení pod vlivem alkoholu nebylo předmětem tohoto řízení a úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů jako podklad od policejního orgánu není důkazem (nemá důkazní sílu). Námitku odvolatelky odvolací správní orgán hodnotí za neopodstatněnou“. Žalovaný dále uvedl, že „odvolatelka proti uznání vinnou z přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona brojí kvůli vysokým sankcím a tím pádem i zásahu do práv občana, a proto by měl být zjištěn skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti. Pokud tak není učiněno, je třeba řízení o přestupku ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavit. Odvolací správní orgán s touto námitkou nesouhlasí. Tento přestupek byl spolehlivě prokázán a o jeho spáchání odvolatelkou není pochyb. Odvolatelka byla v době spáchání tohoto přestupku - tedy po učinění výzvy ze strany policistů - řidičkou (motorového vozidla) a

ze zákona má povinnost (jedna ze základních povinností) se podrobit na výzvu vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda nebyla ovlivněna alkoholem. Úvahy, které užil správní orgán I. instance k odůvodnění prokázání spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, shledal odvolací správní orgán za komplexní a opodstatněné, mající oporu v provedeném dokazování, což nelze tvrdit o námitkách odvolatelky, kterými je napadáno odmítnutí dechové zkoušky. Námitky v tomto bodě neshledal odvolací správní orgán za důvodné. Jelikož správní orgán I. instance v napadeném rozhodnutí neuvedl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům, považuje odvolatelka rozhodnutí za nepřezkoumatelné (vydané v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Jelikož již (vzhledem k obsahu spisu) nebude možné zjistit skutečný stav skutkového děje (konkrétní okolnosti kontaktu odvolatelky s policisty), mělo by být postupováno ve prospěch odvolatelky a rozhodnutí by mělo být zrušeno ve všech výrocích a pro přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona by mělo být řízení zastaveno (pro neprokázání spáchání skutku ze strany odvolatelky, o němž se vedlo přestupkové řízení). S tímto bodem odvolání se též nelze ztotožnit, neboť správní orgán I. instance řádně odůvodnil své závěry, na základě kterých uznal odvolatelku vinnou ze spáchání přestupků dle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a písm. l) přestupkového zákona. Právní zástupce odvolatelky neuvedl žádné návrhy a námitky v průběhu ústního jednání, se kterými by se měl správní orgán I. instance vypořádat v napadeném rozhodnutí, ač byl řádně poučen. Právní zástupce byl seznámen se spisovou materií (viz protokol o ústním jednání). Na původní odvolací námitky reagoval odvolací správní orgán v původním rozhodnutí o odvolání a dle názoru vyřčeného v tomto rozhodnutí se řídil i správní orgán I. instance a došlo ke změně v předmětu obvinění (bylo postupováno v duchu zásady v pochybnostech ve prospěch). Postupem správního orgánu I. instance nebyla odvolatelka poškozena na svých právech. Odvolatelka považuje skutkový stav za nezjištěný, resp. zjištěný, ale s pochybnostmi (odůvodňující zastavení řízení o přestupcích), ovšem pouze na základě svého tvrzení a výpovědi svědka V. (bez ohledu na ostatní svědecké výpovědi). Právě proto, že byli vyslechnuti i policisté, kteří byli přímými jednajícími s odvolatelkou, a proto (na rozdíl od svědka V.) nemá odvolací správní orgán důvodné pochybnosti o věrohodnosti těchto svědků, a že (po poučení) vypovídali to, co vnímali svými smysly. Svědek V. také vypovídal po poučení, ale jeho výpověď spočívala na popisu událostí, jak mu je vylicila sama odvolatelka. On sám nebyl přímým a aktivním účastníkem komunikace odvolatelky s policisty. Závěry řádně správní orgán I. instance odůvodnil, uvedl úvahy, kterými se řídil a podklady, o něž své závěry opírá. Námitka je irelevantní. Námitky odvolatelky byly obecně shledány jako nedůvodné, nemající oporu v provedeném dokazování a spisové materií“.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakým způsobem žalovaný hodnotil pro rozhodnutí věci podstatné důkazy. Žalovaný dospěl k jasnému závěru o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, přičemž se přiklonil ke skutkové verzi reality vyplývající z jejich výpovědí, nikoli ke skutkové verzi reality nabízené žalobkyní. Pokud jde o svědeckou výpověď pana Valečky, neshledal, že by podporovala výpověď žalobkyně. Žalovaný dospěl k závěru, že tento svědek nebyl přítomen šetření dopravní nehody a kontaktu žalobkyně s policisty a ve své podstatě reprodukoval pouze to, co mu žalobkyně sama řekla.

Hodnocení důkazů uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačné a srozumitelné. Nelze proto dospět k závěru, že by bylo zmatečné a ruku v ruce

s tím nepřekoumatelné. Je zřejmé, k jaké skutkové verzi případu se žalovaný přiklonil, o jaké důkazy se při tom opřel a o jaké nikoli. Dlužno na tomto místě doplnit, že pokud by bylo napadené rozhodnutí v části týkající se hodnocení důkazů zmatečné, tj. nebylo-li by možné zjistit, k jakým závěrům žalovaný dospěl, nemohla by žalobkyně v žalobě tyto závěry zpochybňovat. To, že tak však žalobkyně učinila, když v žalobě uvedla, že „žalovaný vyšel především z výpovědi členů hlídky DI PČR Tachov J. a S., jakož i příslušníka OO PČR Bor u Tachova J. D.“ a že „oproti výpovědím policistů staví údajně diametrálně odlišnou výpověď svědka V., který podporuje výpověď žalobkyně“, či že „nesouhlasí s tím, jak se žalovaný vypořádal s jejími námitkami a pochybnostmi o postupu dopravní policie nejen na místě dopravní nehody, ale zejména pak v listinách, které byly v řízení provedeny k listinným důkazům“, dokládá, že i žalobkyni bylo to, jakým způsobem žalovaný hodnotil pro rozhodnutí věci podstatné důkazy, zřejmé, tj. napadené rozhodnutí pro ni srozumitelné.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně o tom, že by žalovaný námitky žalobkyně „o postupu dopravní policie nejen na místě dopravní nehody, ale zejména pak v listinách, které byly v řízení provedeny k listinným důkazům“ odmítl s poukazem, že „je pouze na rozhodnutí policisty, zda zadrží řidičský průkaz či nikoli a rozhodnutí policisty o zákazu další jízdy nemusí být nutně spojeno se zadržením řidičského průkazu“.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se s ohledem na odvolací námitku žalobkyně skutečně zabýval tím, zda je či není na vůli policisty, zda zadrží řidičský průkaz nebo zakáže další jízdu, avšak k odvolací námitce žalobkyně také uvedl, že „tvrzení, které v tomto bodu odvolání p. O. uvádí a týká se „dodatečného zápisu odmítnutí dechové zkoušky ze strany odvolatelky policisty do protokolu o nehodě v silničním provozu a sepsání úředního záznamu“, však o nic neopírá - pouze o domněnku „rozporných aktivit policistů“ a ani ze spisové dokumentace toto nevyplývá a jde spíše o snahu zpochybnit práci policistů na místě“. Žalovaný tak krom žalobkyní zmíněných závěrů ve své podstatě uzavřel, že její pochybnosti o správnosti postupu policistů nic nepotvrzuje.

Pokud jde o věc samu, má soud za to, že se správní orgány nedopustily nesprávného hodnocení důkazů, když na základě provedených důkazů dospěly k závěru, že bylo prokázáno, že se žalobkyně odmítla na výzvu policisty podrobit dechové zkoušce ke zjištění, není-li ovlivněna alkoholem.

Předně je nezbytné konstatovat, že soud nesdílí názor žalobkyně o tom, že „proti sobě stojí dvě odlišné skutkové verze, z nichž verzi žalobkyně podporuje svědectví M. V. a proti tomu stojí svědectví dvou dopravních policistů J. a S.“

Jak vyplývá z protokolu o svědecké výpovědi pana V., svědek vypověděl, že se na místo dopravní nehody dostavil v době, kdy zde již byl sanitní vůz, ve kterém seděla žalobkyně. Sanitní vůz pak odjel za 10 až 15 minut. Po dobu, kdy byl se žalobkyní, s ní policie nic neřešila. K dotazu zástupce žalobkyně, zda se s ním žalobkyně po dopravní nehodě bavila například o tom, zda podstoupila na místě dopravní nehody dechovou zkoušku, svědek odpověděl: „ano, bavil jsem se s ní a v dané věci mi řekla, že se dechové zkoušce nepodrobila, ani k této nebyla vyzvána“. K dotazu žalobkyně, zda se svědkovi zmínila, zda v nemocnici bude proveden odběr krve na alkohol, svědek odpověděl: „ano“. K dotazu zástupce

žalobkyně, aby si svědek zkusil vzpomenout, co přesně mu žalobkyně v sanitce říkala, svědek uvedl: „*ptal jsem se jí na dechovou zkoušku, řekla, že nebyla provedena, že bude dávat krev v nemocnici*“. K dotazu žalobkyně, zda se svědkovi zmínila o tom, se kterým policistou celou událost projednávala, svědek odpověděl: „*paní se zmínila, že to celé projednávala s panem Dreslerem*“.

Z obsahu svědecké výpovědi vyplývá, že svědek nebyl přítomen jednání žalobkyně s policisty, na místo se dostavil na dobu pouhých 10 a ž 15 minut před odjezdem žalobkyně sanitním vozem. Pokud se vyjadřoval k tomu, co bylo obsahem kontaktu žalobkyně s policisty, uvedl pouze to, co mu žalobkyně o tomto kontaktu měla v sanitním voze sama říci, nikoli to, co vlastními smysly vnímal. Z těchto důvodů není možné svědeckou výpověď považovat za důkaz, který by svědčil ve prospěch žalobkyně, resp. byl způsobilý přispět k vyjasnění toho, co bylo obsahem kontaktu žalobkyně s policisty. Dospěl-li žalovaný k obdobnému závěru, nelze jeho hodnocení svědecké výpovědi pana Valečky ničeho vytknout.

Pokud by soud použil obdobnou argumentaci jako žalobkyně, musel by konstatovat, že zde existují dvě odlišné skutkové verze, a to verze založená na ne zcela bezrozporných výpovědích žalobkyně, a verze založená především na obsahu svědeckých výpovědí policistů D., J. a S.

Žalobkyně do protokolu o ústním jednání, v části, která se dotýká obsahu jejího kontaktu s policisty, dne 17.6.2010 vypověděla: „*jela jsem zabezpečit vybourané vozidlo a zároveň vyhledat také pomoc. Zde stáli již příslušníci Policie ČR, vím, že se jednalo o policisty z Boru*“. Žalobkyně dále uvedla: „*po krátké době přijela na místo další hlídka policie ČR. Přijeli pomalu spolu se sanitkou. Policista z Boru, když mě viděl, tak říkal, že asi nebudu schopna dechové zkoušky a zda na tomto základě souhlasím s tím, že se podrobím lékařskému vyšetření s odběrem krve. S tímto jsem souhlasila. Na tomto základě mně byl vrácen řidičský průkaz a oznámil mně, že mám počkat na sanitku. Po příjezdu další hlídky, tak si policisté z Boru předávali s nimi informace. Mě v této době již odvážela sanitka*“. K otázce zástupce žalobkyně, zda je schopna říci, z jakého oddělení Policie ČR s ní otázku dechové zkoušky a lékařského vyšetření projednávali, žalobkyně uvedla: „*vím, že se jednalo o příslušníky z Boru*“. K dotazu zástupce žalobkyně, zda byla ve slovním kontaktu s příslušníky druhé hlídky, žalobkyně vypověděla: „*příslušník z druhé hlídky přistoupil k mému vozidlu a ptal se mne, zdali jsem řidičkou havarovaného vozidla. Toto jsem potvrdila. Nadále pak již komunikovali pouze mezi sebou, a od nich jsem nebyla vyzvána k dechové zkoušce*“. K dotazu zástupce žalobkyně, zda byla jakýmkoli policistou poučena o následcích odmítnutí dechové zkoušky, uvedla: „*já jsem žádnou zkoušku neodmítla, nebyl také důvod k žádnému poučení, souhlasila jsem s odběrem krve, tudíž si myslím, že jsem nic neporušila*“.

Do protokolu o ústním jednání ze dne 26.7.2010 žalobkyně uvedla: „*po návratu k dopravní nehodě jsem natrečila na Policii ČR z OOP Bor*“. Dále žalobkyně uvedla: „*bylo mě řečeno, že z důvodu zranění při dopravní nehodě a šoku nebude možné provést dechovou zkoušku a bude nutnost provedení odběru krve na alkohol. Já jsem s tímto souhlasila*“. Dále žalobkyně uvedla: „*po nějaké době přijela Policie ČR – dopravní nehody, policisté mezi sebou nějakou dobu hovořili. Pak ke mně přistoupil pan J. a zeptal se mě, zda jsem řidičkou*

obou vozidel, tj. BMW a Mercedes. Já jsem uvedla, že ano. Požádal mě o řidičský průkaz a ihned mi ho vrátil. To bylo vše, co jsem si s panem J. na místě řekla. Přístroj na dechovou zkoušku mi nikdo z policistů nepředložil, ani mě nevyzval k dechové zkoušce. Proto jsem také dechovou zkoušku nemohla odmítnout. Za nějakou dobu přijela záchranná služba, kde došlo k základnímu ošetření. Pak přijel pan V., a to na základě mého zavolání, aby zajistil mé vozidlo. Ten jediný přistoupil k sanitnímu vozu a mohl mě v sanitce vidět. Pana policistu kolegu policisty J. si vůbec ve své blízkosti nepamatuji, nezaznamenala jsem ho, pouze z ohledání místa dopravní nehody. Nikdo mě dále z policistů nekontaktoval a já jsem se byla sama informovat, zda mohu dále řídit vozidlo. Dále jsem se informovala, zda byla někde zaznamenána skutečnost mého napadení“.

Odhlédne-li soud od rozporů obsažených ve vyjádřeních žalobkyně, například o příjezdu sanitního vozu, kdy podle prvního vyjádření měl na místo dorazit spolu s další hlídkou policie, podle druhého pak až nějakou dobu poté, kdy jí byl panem J., tj. policistou ze zmíněné další hlídky vrácen řidičský průkaz, o tom, kdo z policistů jí měl vrátit řidičský průkaz, když podle prvního vyjádření to měl být policista z Boru, podle druhého pak pan J., o rozsahu dialogu mezi ní a svědkem J., kdy podle prvního vyjádření odpovídala svědkovi pouze na otázku, zda-li je řidičkou havarovaného vozidla, podle druhého pak, že svědkem navíc byla požádána o předložení řidičského průkazu, je výpověď žalobkyně založena na tvrzení, že jí policisté z Boru sdělili, že s ohledem na její stav nebude možné provést dechovou zkoušku a zda souhlasí s odběrem krve, s čímž měla žalobkyně souhlasit, s policisty ze druhé hlídky pak provedení dechové zkoušky nebylo vůbec probíráno.

Soud má obdobně jako správní orgány za to, že žalobkyní nastíněná skutková verze je vyvrácena svědeckými výpověďmi policistů D., J. a S.

Svědék D. do protokolu o svědecké výpovědi uvedl: „*paní jsme nechali vozidlo odstavit na kraj a zakázali jsme jí další jízdu. Chtěli jsme jí zavolat sanitku, ale toto odmítla, toto jsme několikrát opakovali, pak jsme se rozhodli, přes její nesouhlas, zavolat sanitku. Po příjezdu skupiny dopravních nehod, tj. asi za 20 minut, tak jsem jim sdělil, co se stalo, že řidička je přítomna, že přiznala požití alkoholu, a to že vypila půl lahve Cinzana. Já jsem se jí dále ptal, aby popsala své napadení, k čemu vůbec došlo. Věc dopravní nehody řešila skupina dopravních nehod a my jsme s kolegou řídili provoz“.* K dotazu správního orgánu, zda svědek nebo druhý člen hlídky žalobkyni vyzval k dechové zkoušce, svědek odpověděl: „*ne*“.

Z obsahu svědecké výpovědi nevyplývá, že by policisté z Boru žalobkyni sdělili, že nebude možné provést dechovou zkoušku, a dotazovali se jí, zda souhlasí s odběrem krve. Svědek výslovně uvedl, že žalobkyni k provedení dechové zkoušky nevyzýval. Výpověď žalobkyně o obsahu jejího kontaktu s policisty z Boru je tak v rozporu se svědeckou výpovědí policisty Dreslera.

Svědék J. do protokolu o svědecké výpovědi uvedl: „*po příjezdu na místo dopravní nehody již na místě byla hlídka Policie ČR OOP Bor. Těchto jsme se zeptali, co se stalo, dále jsem se ptal, zda byla provedena dechová zkouška. Policista z OOP Bor uvedl, že nebyla, že s sebou nemají přístroj k provedení dechové zkoušky. Následně jsem já přišel k paní, která byla označena jako řidička vozidla, tato mně řekla a na otázku na požití alkoholu tak uvedla,*

že tento před jízdou požila. Když jsem se jí ptal na provedení dechové zkoušky, tak uvedla, že tato bude pozitivní, že alkohol požila. Neví, zda se má této podrobit. Já jsem jí na to řekl, co bude následovat a jaké jsou důsledky odmítnutí dechové zkoušky. Ona řekla, že nechce přidělovat další problémy a že se nebude dechové zkoušce podrobovat“.

Svědék S. do protokolu o svědecké výpovědi uvedl: *„já jsem s řidičkou vůbec nekomunikoval, s touto komunikoval velitel hlídky pan J. Byl jsem pouze přítomen u toho, kdy velitel hlídky dvakrát vyzval k provedení dechové zkoušky řidičku, toto řidička odmítla se zdůvodněním, že provádět tuto zkoušku je zbytečné, neboť před jízdou se svým přítelem požila alkohol“.* K dotazu správního orgánu, aby uvedl, jakým způsobem žalobkyně odmítla dechovou zkoušku a zda jí bylo sděleno, jak bude dále postupováno a zda byla poučena o následcích odmítnutí, svědek uvedl: *„byla vyzvána slovně, ona odmítla, jak jsem již uvedl, že provést dechovou zkoušku je bezpředmětné, že požila alkohol. Velitel hlídky jí opakovaně vyzval a poučil ji o následcích“.* K dotazu zástupce žalobkyně, v jaké vzdálenosti se v době jednání velitele hlídky se žalobkyní nacházel, svědek uvedl: *„v době provedení výzev jsem byl ve vzdálenosti cca. 2 metry a pak jsem se vzdálil k provedení další dokumentace“.*

Z obsahu svědeckých výpovědí policistů J. a S. vyplývá, že žalobkyně byla panem J. za přítomnosti pana S. vyzvána k podrobení se dechové zkoušce ke zjištění, není-li ovlivněna alkoholem, načež provedení dechové zkoušky odmítla. Výpověď žalobkyně o jejím kontaktu s touto hlídkou policie je tak v rozporu se svědeckými výpověďmi policistů J. a S.

Otázkou důkazní síly svědeckých výpovědí policistů se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 8.9.2011, č.j. 1 As 97/2011-52 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v bodech 15 a 16 uvedl, že *„v rozsudku ze dne 25.7.2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, zdejší soud v obecné rovině konstatoval, že existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není ničím neobvyklým. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. V rozsudku ze dne 27.9.2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, pak Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“.* Citovaný judikát tedy vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty. Nejvyšší správní soud sice v nedávné době v některých takových případech zpochybnil rovněž výpověď policistů či strážníků (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 67), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v cit. věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídit přestupek v blokovém řízení). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž tato

rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 114, body [40] až [44] odůvodnění)“. Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje.

Žalobkyní nastíněná skutková verze je v přímém rozporu se svědeckými výpověďmi policistů D., J. a S. Dlužno zdůraznit, že se v případě policistů jednalo o příslušníky dvou samostatných policejních hlídek. Již tato skutečnost významným způsobem zvyšuje věrohodnost jejich výpovědí. Pokud by nemělo být k výpovědím policistů přihlíženo, musela by žalobkyně znevěrohodnit výpověď hned trojice policistů, resp. prokázat takový jejich zájem na věci, pro který by bylo lze důvodně pochybovat o jejich nezáujatosti.

Žalobkyni se takové skutečnosti prokázat nepodařilo. Předně je nezbytné uvést, že se žalobkyně v žalobě omezila na znevěrohodnění výpovědi pouze jednoho ze zasahujících policistů, když v žalobě uvedla konkrétním způsobem toliko skutečnosti, na základě kterých považuje za nevěrohodnou výpověď policisty J. Výpověď policistů D. a S. zpochybněna nebyla. Přitom již tyto dvě svědecké výpovědi zcela vyvracejí skutkovou verzi předestřenou žalobkyní, tj. tvrzený obsah jejího kontaktu s první i druhou hlídkou policie.

Jak vyplývá ze žaloby, podle žalobkyně měla nevěrohodnost výpovědi policisty J. dokládat „nelogičnost jeho postupu“, když za situace, kdy se žalobkyně doznamenala k požití alkoholu před jízdou a „údajně odmítla dechovou zkoušku“, nezadržel žalobkyni řidičský průkaz, nepožádal o odběr krve žalobkyně v nemocnici a „údajně“ jí pouze ústně zakázal další jízdu. Dále jej má dokládat teprve následné vyhotovení úředního záznamu o kontrole řidiče, ve kterém policista J. uvedl, že žalobkyni zakázal další jízdu, a který podepsal bez uvedení osoby, která provedla hodnocení a kontrolu, a následné sepsání protokolu o dopravní nehodě, ve kterém konstatoval „údajné odmítnutí dechové zkoušky“, obojí svědčící o „snaze krýt své pochybení, kdy na místě dopravní nehody neprovedl z nezjištěného důvodu dechovou zkoušku, nezadržel řidičský průkaz a nechal odvést řidičku do nemocnice bez dalšího opatření (zajištění odběru krve)“.

Podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu je policista oprávněn z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h) zadržet řidičský průkaz. Podle § 16 odst. 4 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, je příslušník Policie České republiky oprávněn vyzvat osobu podle odstavců 1 až 3 ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření podle odstavce 2 a 3 téhož zákona. Podle § 118a odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu může policista při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen "technický prostředek") nebo odtahem vozidla, jestliže se řidič odmítl na výzvu policisty podrobit dechové zkoušce ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem.

Na základě citovaných ustanovení zákonů má policista řadu oprávnění. Těchto oprávnění policista může, ale také nemusí využít. Proto pokud policista některého oprávnění využije a jiného nikoli, nemůže se dopustit porušení zákona. Skutečnost, že policista po

odmítnutí dechové zkoušky žalobkyní jí nezadržel řidičský průkaz a nepožádal o odběr krve v nemocnici, tedy není pochybením, které by musel jakkoli zakrývat uvedením nepravdivých údajů v úředním záznamu o kontrole řidiče či protokolu o nehodě. Vzhledem k tomu, že odmítnutí podstoupení se dechové zkoušce ze strany žalobkyně potvrdil svoji svědeckou výpovědí, žalobkyní konkrétním způsobem nezpochybňovanou, policista S., jsou údaje o tom, že žalobkyně odmítla dechovou zkoušku, uvedené v záznamu o kontrole řidiče a protokole o nehodě, zcela v souladu s obsahem svědeckých výpovědí policistů a odrážejí skutečný stav věci, nikoli snahu policisty J. cokoli zakrýt. Důkaz, který by potvrzoval žalobkyní namítané podvodné jednání policisty J., nebyl žalobkyní označen ve správním ani soudním řízení.

Správním orgánům tedy nelze nic vytknout, když svůj závěr o vině žalobkyně opřely o skutková zjištění vyplývající z výpovědí trojice policistů a nikoli o výpověď žalobkyně, resp. když neshledaly výpověď policisty J. nevěrohodnou.

Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.

Z oznámení o zahájení řízení ze dne 27.5.2010, výroků rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 3.8.2010 a prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že se po celou dobu správního řízení zásadním způsobem neměnil popis skutku, který byl žalobkyni vytýkán. V průběhu správního řízení došlo pouze k částečné změně jeho právní kvalifikace.

Jak vyplývá z oznámení o zahájení řízení ze dne 27.5.2010, byla žalobkyně seznámena s popisem skutku, který je jí vytýkán, s jeho právní kvalifikací, kdy bylo konstatováno, že je dáno podezření, že žalobkyně porušila ustanovení § 5 odst. 1 písm. f), § 18 odst. 1, § 47 odst. 4 písm. a), c) zákona o silničním provozu, a kdy bylo konstatováno zahájení řízení o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. d), i) a l) zákona o přestupcích. Žalobkyně byla současně poučena podle § 36 odst. 1 správního řádu o tom, že nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy či činit návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, podle § 36 odst. 2 téhož zákona o tom, že účastníci mají právo vyjádřit své stanovisko či podle § 52 správního řádu o tom, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení.

Obdobného seznámení a poučení se žalobkyní dostalo i při ústních projednáních přestupku dne 17.6.2010 a 26.7.2010, jak vyplývá z protokolů o těchto jednáních, přičemž žalobkyně se při těchto jednáních k věci podrobně vyjádřila a označila důkazy k prokázání svých tvrzení.

Rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 3.8.2010 bylo vysloveno, že žalobkyně porušila ustanovení § 5 odst. 1 písm. f), § 18 odst. 1, § 47 odst. 4 písm. a), c) zákona o silničním provozu, čímž spáchala přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. d), i) a l) zákona o přestupcích.

Toto rozhodnutí bylo z podnětu odvolání žalobkyně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 8.12.2010, č.j. DSH/11850/10. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že „*správní orgán I. instance zahájil vůči odvolatelce řízení o přestupcích dle ust. § 22 odst. 1 písm. d), písm. i) a písm. l) přestupkového zákona pro porušení ust. 5 odst. 1 písm. f), ust. § 18*

odst. 1 a ust. 47 odst. 4 písm. a) a c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Odvolatelce tedy bylo mimo jiné dáno za vinu způsobení dopravní nehody, při níž byla způsobena hmotná škoda převyšující zřejmě částku ve výši 100.000 Kč. Ke škodě došlo jak na vozidle BMW 330, tak na betonovém nájezdu na pole a silničním příkopu. Toto jednání bylo právně kvalifikováno jako přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. i) přestupkového zákona. Odvolací správní orgán při přezkoumání napadeného rozhodnutí zohlednil z úřední povinnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 38/2010-70 ze dne 3.6.2010. V tomto rozsudku konstatoval Nejvyšší správní soud názor na právní kvalifikaci jednání řidičů, kteří (bez ohledu na vlastnický vztah k vozidlu) způsobí dopravní nehodu a způsobí škodu na vozidle, které řídil řidič, jenž dopravní nehodu způsobil a toto vozidlo je jako jediné vozidlo účastno na dopravní nehodě, pak se jednání řidiče posuzuje jako přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, nikoli jako kvalifikovaná skutková podstata přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. i) téhož zákona. Dále konstatoval, že z ust. § 22 odst. 1 písm. i) přestupkového zákona neplyne, že se musí jednat o vozidlo vlastněné pachatelem přestupku a že nemůže jít i např. o vozidlo, které si pachatel vypůjčil nebo mu bylo svěřeno. Pokud hmotná škoda zřejmě převyšující částku 100.000 Kč vznikne výlučně na vozidle, kterým byla nehoda způsobena, připadá v úvahu spáchání přestupku pouze podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona. Tímto právním názorem je správní orgán I. instance v novém projednání přestupku vázán, jednání odvolatelky překvalifikuje a přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona (v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích) nově projedná“.

V oznámení o pokračování řízení ze dne 13.1.2011 prvoinstanční orgán žalobkyni sdělil, že je vázán rozhodnutím žalovaného ze dne 8.12.2010 a uvedl, že „na základě této skutečnosti nebude nadále vedeno řízení pro přestupek dle § 22 odst. 1 písm. i) zák. o přestupcích – dle škody při dopravní nehodě“. Žalobkyně byla opět poučena podle § 36 odst. 1, 2 a § 52 správního řádu.

V protokole o ústním jednání ze dne 7.2.2011 byla žalobkyně opět poučena podle § 36 odst. 1, 2 a § 52 správního řádu a dále podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a bylo uvedeno, že „správní orgán provedl překvalifikaci ve věci přestupku dle § 22 odst. 1 písm. i) na ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zák. o přestupku“. Následovaly otázky správního orgánu, z jakého důvodu žalobkyně neoznámila dopravní nehodu na policii či prostřednictvím pana H. a odpovědi zástupce žalobkyně na ně.

Jak vyplývá z výroku prvoinstančního orgánu, bylo vysloveno, že žalobkyně porušila § 5 odst. 1 písm. f) a § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž spáchala přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. d) a § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

Podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Jak vyplývá z protokolů o ústních jednáních ze dne 17.6.2010 a 26.7.2010 byla v průběhu správního řízení žalobkyní rozporována především skutečnost, že se dopustila přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. S popisem skutku i jeho právní kvalifikací byla žalobkyně seznámena již v oznámení o zahájení řízení ze dne 27.5.2010, byla náležitě poučena o možnosti ve věci se vyjádřit na podporu svých tvrzení označovat důkazy, čehož také využila. Dokazování bylo v průběhu správního řízení zaměřeno především na prokázání skutečností rozhodných pro naplnění znaků přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Vyjádření žalobkyně jsou zaznamenána v protokolech o ústních jednáních ze dne 17.6.2010 a 26.7.2010, svědecké výpovědi policistů pak v protokolech ze dne 15.7.2010, svědecká výpověď pana V. v protokole ze dne 16.7.2010. Tvrdit za této situace, že se k podezření z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích žádné dokazování neprovádělo a že se žalobkyně v tomto směru neměla možnost vyjádřit a navrhopat důkazy není vůbec namístě.

V průběhu správního řízení došlo pouze ke zmírnění právní kvalifikace jednání žalobkyně, kdy žalobkyni nadále nebylo kladeno za vinu spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. i) přestupkového zákona a porušení povinností podle § 47 odst. 4 písm. a), c) zákona o silničním provozu, v ostatním zůstalo původní obvinění beze změny.

Také v protokolu o ústním jednání ze dne 7.2.2011 bylo uvedeno, že žalobkyně měla porušit ustanovení § 5 odst. 1 písm. f), § 18 odst. 1, § 47 odst. 4 písm. a), c) zákona o silničním provozu, čímž měla spáchat přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. d), 1) zákona o přestupcích. I v tomto protokole byla žalobkyně náležitě poučena o možnosti ve věci se vyjádřit na podporu svých tvrzení označovat důkazy. Pokud se chtěla vyjádřit či předkládat další důkazy k vyvrácení naplnění znaků přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, nic jí v tom nebránilo. Pokud se správní orgán žalobkyně dotazoval, z jakého důvodu žalobkyně neoznámila dopravní nehodu na policii či prostřednictvím pana H. a odpovědi zástupce žalobkyně na ně, činil tak evidentně za účelem ověření, zda ze strany žalobkyně došlo k porušení povinností podle § 47 odst. 4 písm. a), c) zákona o silničním provozu. Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, toto porušení povinností na podkladě odpovědi zástupce žalobkyně následně žalobkyni nevytýkal. Kladení otázek ze strany správního orgánu však nebránilo žalobkyni vyjádřit se či předkládat další důkazy k vyvrácení naplnění znaků přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích.

Vzhledem k tomu, že se správní orgány nedopustily žalobkyní namítaného porušení jejích procesních práv, nemohly jím zatížit svá rozhodnutí žalobkyní namítanou nepřezkoumatelností.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Soud neprovedl důkaz výpověďmi účastníků řízení, když provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žalobních bodů. Soud neprovedl důkaz zprávou Domažlické nemocnice a.s. ze dne 15.4.2010 navrženou žalobkyní k prokázání skutečnosti, v jakém stavu se žalobkyně nacházela, neboť prokázání zdravotního stavu žalobkyně v době

jejího jednání s policisty nebylo potřebné k posouzení důvodnosti žaloby. Žalobkyně v žalobě namítala, že nebyla policisty k dechové zkoušce vyzvána, nikoli, že se nacházela v takovém stavu, který provedení dechové zkoušky vylučoval.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. dubna 2012

Mgr. Alexandr Krysl,v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová